

та отидохъ да посрѣщнхъ стареца, който идяше въ тѣзи минута.

« А! и двѣтъ тука ли сте, извика той весело . . . радвамъ са; носѣж ви извѣстія, които ма направихъ да са смѣж, и ще направѣтъ може бы и васъ. . . . Една лудина . . . единъ куріозъ . . . каквито не са надѣяхъ! Кого мислите че срѣшнхъ? сына на Матео Баскеза старыя секретаръ на Филиппа II . . . много богатъ наистина . . . който ми говори за Кармена . . . дъщеря ми . . . съ начинъ . . . да, наистина.»

И стареца са засмѣ тѣй весело щото Кармена истрѣпнѣ.

« Какъ? попыта баща ѝ, като съгледа туй ѝ мръдванѣе, подозрѣвашъ ли нѣщо? Азъ който та считахъ еще дѣте . . . види са че другытъ иматъ очы различни отъ моитѣ . . . Матео Баскезъ има мысли за сродяванѣе. . . . Успокой са, чедо мое, не трепери; азъ го благодарихъ за честъта която ни струва . . . но имамъ други намѣренія . . . и найподиръ, слава Богу . . . не искамъ отъ сега да са отдалѣж отъ чедото си! ще остане съ мене . . . ще остане много време . . . и ты мила моя Аиша! . . . Ето защо не щѣ да чувамъ за мжжы които ще ми грабнѣтъ и едната и другата и да са лишѣж отъ васъ; какво ще станѣ безъ васъ, чада мои! ако вы изгубѣж . . . и ще умрѣж!»

Кармена извика съ жаленъ гласъ, Аиша са засмѣ и подаде ржката си на стареца.

« Е! сега! що има? . . . каква лудина да сѣди да са ядосва за вѣтърничавы работы! Не я ли видишь каква прижълтъ и плаче! . . . Е, да! Тако ми св. Іакова! подражи на Аиша! . . . Подражи на мене Нека са посмѣемъ за тѣзи лудость, да са посмѣемъ и трима!

И добродушныйтъ баща распустнѣ сичкото веселіе на сърцето си. Кармена искаше да му подражи, но немаше доста сила и паднѣ съ стенанія въ пригрѣдкытъ му.

— Що има! що има! рече той почуденъ; що имашъ прочее?

— Нищо, прости ма; искамъ да та цалунѣ.